RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/52 WA

i n d e k l a c h t nr. 174.99

ingediend door: wonende te

hierna te noemen 'klager',

vertegenwoordigd door

tegen: gevestigd te

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager is de meerderjarige zoon van verzekeringnemer (moeder) die bij verzekeraar een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren heeft gesloten. Op 28 december 1996 is brand uitgebroken op de tweede etage van een woonhuis waar klager kort tevoren had vertoefd. Verzekeraar heeft zich op het standpunt gesteld dat klager geen rechten aan deze aansprakelijkheidsverzekering kan ontlenen, omdat uit het rapport van onderzoek blijkt dat klager ten tijde van de brand niet meer thuis woonde.

Artikel 1 van de 'Algemene Verzekeringsbepalingen' die op de onderhavige aansprakelijkheidsverzekering van toepassing zijn, luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

'Wie is de verzekerde?

1. Verzekerden in gezinsverband

a. U, de verzekeringnemer;

b. Uw echtgeno(o)t(e);

c. de met u in gezinsverband samenwonende personen: alsmede hiervan;

d. (...);

e. de meerderjarige, ongehuwde kinderen, waaronder pleeg- en stiefkinderen, die bij hen inwonen of voor studie of ter vervulling van de militaire of burgerlijke dienstplicht uitwonend zijn; (---)'.

2000/52 WA

Artikel 4.2 a aanhef en onder 1 van de Algemene Verzekeringsbepalingen luidt als volgt:
'Niet gedekt is de aansprakelijkheid voor schade:
1. aan zaken die een verzekerde of iemand namens hem/haar onder zich heeft
- uit hoofde van een huur-, huurkoop-, lease-, pacht-, pandovereenkomst of vruchtgebruik (waaronder het recht van gebruik en bewoning);
(...)'.

De klacht

Op 28 december 1996 is door brand schade ontstaan aan de woning en de inboedel van een vriend van klager. Ten tijde van het ongeluk was klager woonachtig bij zijn ouders. Daarvoor had klager korte tijd elders gewoond, doch door omstandigheden was hij weer thuis gaan wonen en had hij zich in het bevolkingsregister weer laten inschrijven op het adres van zijn ouders. Vanuit de ouderlijke woning zocht klager naar een eigen woning. In die periode was de vader van klager, die inmiddels is overleden, ernstig ziek. Klager zelf was werkloos. Dit betekende dat hij veel thuis was, hetgeen voor de vader in verband met diens ziekte belastend was. Klager heeft alle moeite gedaan om zich zoveel mogelijk aan zijn vader aan te passen. De vriend van klager had aangeboden dat klager wel eens bij hem mocht logeren.

Verzekeraar stelt zich op het standpunt dat klager geen rechten kan ontlenen aan de aansprakelijkheidsverzekering van zijn ouders, omdat hij als volwassen zoon van verzekeringnemer niet meer thuis bij zijn ouders woonachtig was en derhalve geen deel uitmaakte van het wonen in gezinsverband. Klager is het daarmee niet eens. Door de hiervoor genoemde omstandigheden logeerde hij wel eens bij zijn vriend, doch ten tijde van het ongeluk woonde hij wel degelijk in gezinsverband bij zijn ouders.

Na uitvoerige correspondentie heeft verzekeraar zich bij brief van 28 januari 1999 plotseling naast het hiervoor genoemde standpunt op een nieuw standpunt gesteld: schade die is ontstaan tijdens 'gebruik c.q. bewoning' valt buiten de polisdekking. Klager is van mening dat verzekeraar zich star opstelt ten aanzien van de claim en daardoor onzorgvuldig handelt en bovendien de definitie 'wonen in gezinsverband' onjuist interpreteert.

Het standpunt van verzekeraar/tussenpersoon

Verzekeraar en klager verschillen van mening over de vraag of de door de moeder van klager en klager geclaimde schade onder de dekking van de onderhavige polis valt. Daarbij gaat het om de vraag of klager ten tijde van de schade verzekerd was op de AVP-polis van zijn ouders. Naar de mening van verzekeraar is dat niet het geval. Hoewel klager formeel bij zijn ouders stond ingeschreven, bleek het wonen van klager in de praktijk geheel anders te zijn. Uit een door klager zelf tegenover de onafhankelijke expert afgelegde verklaring blijkt dat hij gedurende lange tijd overwegend verbleef op het adres waar de brand is uitgebroken. Een dergelijke lange periode kan niet als een incidentele logeerpartij worden gezien. Dat het verblijf een langdurig en structureel

2000/52 WA

karakter had, blijkt ook uit de lijst van vermiste voorwerpen van klager. De aard van de vermiste zaken, namelijk schoenen, kleding en vrijetijdsartikelen, duidt volgens verzekeraar op een structureel en langdurig verblijf op een ander adres dan dat van zijn ouders.
Voorts is de geclaimde schade afgewezen, omdat uit artikel 4 lid 2.a.1 van de polisvoorwaarden volgt dat schade die is ontstaan tijdens gebruik en bewoning, buiten de polisdekking valt.

Het commentaar van klager
Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd en nog het volgende aangevoerd. Klager is door de expert op zeer indringende wijze gevraagd hoelang en hoeveel dagen hij bij zijn vriend logeerde. Uiteindelijk heeft klager onder druk van de expert gesteld dat hij wellicht vier dagen per week bij zijn vriend logeerde, terwijl klager in eerste instantie had verklaard dat het aantal dagen niet echt duidelijk was. Het aantal dagen varieerde per week. De aard van het verblijf is echter duidelijk: een logeerpartij in verband met een zwaar zieke vader. Een andere vriend van klager, die door de politie is gehoord, heeft spontaan verklaard dat klager in het weekeinde in de woning van zijn vriend verbleef. Ook andere vrienden kunnen dat verklaren.

Het oordeel van de Raad
1. Onder de aan de Raad overgelegde stukken bevindt zich het rapport van de door verzekeraar ingeschakelde expert waarin is opgenomen een door klager voor akkoord getekende verklaring. Zakelijk weergegeven houdt die verklaring onder meer het volgende in: De laatste tijd verbleef ik ongeveer vier dagen in de week op het adres van de heer (...). De laatste tijd betreft dan de periode vanaf begin september 1996 tot de datum van de brand. Ik heb een eigen woning gehad, doch ben daar weggegaan. Ik heb ook nog korte tijd bij mijn ouders gewoond, doch dit bleek niet goed haalbaar te zijn. Met name verbleef ik ‘s nachts op het adres (plaats van de brand) of elders.
Voorts bevindt zich onder de stukken een door klager met de hand geschreven lijst voorzien van het opschrift ‘(verloren gegane persoonlijke bezittingen)’ waarop - onder andere - diverse kledingstukken, schoeisel, bril, contactlenzen, geluidsapparatuur, racefiets en paspoort worden genoemd, alsmede een aparte bijlage van CD’s en grammofoonplaten, alles tezamen met een waarde van ± ƒ 3.540,-.
2. Uitgaande van de hiervoor bedoelde eigen verklaring van klager en diens opgave van verloren gegane bezittingen heeft verzekeraar zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat klager ten tijde van het evenement niet meer bij zijn ouders woonachtig was en om die reden niet kon worden aangemerkt als verzekerde in de zin van het hiervoor onder Inleiding geciteerde artikel 1 van de Algemene Verzekeringsbepalingen. Door dit standpunt in te nemen en op die grond dekking af te wijzen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.
3. Beroep op de tweede afwijzingsgrond ontleend aan artikel 4.2 a aanhef en onder 1 van de Algemene Verzekeringsbepalingen is naar het oordeel van de Raad ten on-

2000/52 WA

rechte gedaan - van het (zakelijk) recht van gebruik en bewoning is in casu immers geen sprake - doch gezien het bovenstaande blijft zulks zonder gevolgen.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 8 mei 2000 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter,
Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)